

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

Ο ΠΟΝΟΣ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Σ' ένα άγ' τὰ ταξείδια μου, στὴν Ὁθένη, περιπλανώμενον περὶς στὰ γοητευτικὰ βουνά της, ποὺ οὐτὲ πολλὰ ψηλά εἶνε, οὐτὲ πολλὰ ἀπότομα. Κοιμησμένοι καθὼς ἦσαν ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ τὸ σκαρφάλωμα, βλέποντας ἔξωθεν ἓνα ἀπομονωμένο πανδοχεῖο ὑποστῆναι μου, μετὰ μὲσα γὰρ νὰ ξεκουρασθῶ καὶ νὰ ταπεινωθῶ καί. Ἐκεῖ, ξεφραδίστηκα πολὺ, βλέποντας στὸ βάθος τῆς ἀπόψεως μιά ἠλιωμένη κυρία, παρὰ-δοξα καὶ ζωὴς κομμάκι ντυμένη, νὰ τρώῃ μόνη της.

Θὰ ἦταν ἐδωκομήντα χρόνων τοῦλάχιστον, ψηλὴ, στεγνὴ, κοκκα-λάρα, μὲ ὅσπρια μαλλιά ποὺ ἐπεταῖν σὲ μικροὺς στυλοὺς κορτά-φους, σύμφωνα μὲ τὴν παλιὰ μόδα. Ἦταν ντυμένη ἀδύνατα καὶ ἀστεία, σὰν Ἀγγλίδα περιηγήτρια, δείχνοντας μ' αὐτὸ ὅτι δὲν τὴν ἐννοίῳε κα-θόλου γὰρ τὴν τοιαύτη της. Ἐτρώγε μιά ὀμελέττα καὶ ἔπινε νε-ράκι καθαρό.

Τὰ μάτια της φαίνονταν πολὺ ἀνήσυχτα καὶ ἡ ὄψις της φανερώσε-θε οἱ πόνοι δὲν τὴν εἶχαν ἀφήσει στὴ ζωὴ της νὰ ἡσυχάσῃ. Τὴν κῆ-τασα χωρὶς νὰ θέλω, ἀναρωτῶντας τὸν ἑαυτὸ μου: «Ποῖα εἶνε τάχα: Ποῖα νῦνα τάχα ἡ ζωὴ της; Γιατί πλανιέται ὁλομόναχη στὰ βουνά;»

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἀκούσθ' ἤκουσε, σηκώθηκε γὰρ νὰ φύγῃ, αἰχνοῦντας στοὺς πόμους ἓνα μικρὸ σάκι, τὸν ὁ-ποῖον ἡ διὰ ἄκρας κρεμόντοισαν ἐλά-νω στὰ μπράτσα της. Πῆρε ἀπὸ μιά γωνία ἓνα μακρὸν ταξιδιωτικὸ ὑπα-στοῦν καὶ ἔπειτα βγῆκε ἔξω ἴσα καὶ ἀλύγιστα, περπατώντας μὲ μεγάλα βήματα.

Ἐνὰς ὁδηγὸς τὴν περιέφερε πρὸς τὴν πόρτα καὶ ἀπομακρύνθηκαν πα-ρὰ. Τὸς ἐκπύσας καθὼς κατέβαιναν πρὸς τὴν καλὰδα καὶ ἔβλεπα ὅτι ἡ-κεῖνη ἦταν ψηλότερη ἀπὸ τὸν ὁδηγὸ τῆς καὶ βάδιζε πρὸ γρήγορα ἀπ' αὐ-τόν.

Ἐπειτα ἀπὸ δύο ὥρες, καθὼς σκαρφάλωνα στὰ χεῖλη τοῦ κορυφῆς ἑνὸς ὀρεινῆς ἡμῶσταιον, τοῦ ὁ-ποῖου ἡ τρύπα εἶνε περὶ λίμνη, τὴν εἶδα ἔξωθεν πάλι ἐκεῖ. Στέκοιτο ὁρ-μα, ἀκίνητη, κινδυνεύοντας ἀπὸ βά-θος τῆς λίμνης αὐτῆς. Καθὼς περ-αῖν ἀπὸ κοντὰ της, μοῦ φάνηκε ὅτι δάκρυα κινδυνεύαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ ἀγνωστὴ ἔξωθεν μὲ μεγάλα βήματα, γὰρ νὰ συναντήσῃ τὸν ὁδηγὸ της, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει καὶ τὴν περιέφερε, σὲ μιά ταβέρνα, ἡ ὁποία βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ.

Δὲν τὴν ξαναεἶδα περὶ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα.

Τὴν ἄλλη μέρα, συνεχίζοντας τὴς περὶστροφάς μου, ἐντάσσα, κατὰ τὸ βόρειο, στὸν πύργον τοῦ Μοράλ. Τὸ παλὸ ἀπὸ γρόνιο, ποὺ ὄρθονετα ἐπιβλητικὸ σ' ἓνα βράχο, στὴ μέ-ση μιάς κοιλιάς καὶ στὴ διασταύρωσι τῶν δρόμων. Ἐξαίρετα ἐκεῖ ὁλομόναχη, ψηλὸ σὰν βουνό, δεσποῦντας σ' ὅλο τὸ τοπίο ποὺ ἀπλω-νεται γύρω του. Ἀνεβαίνει κανεῖς σ' αὐτὸ ἀπὸ ἑνὸς ἀνηφορικὸ δρό-μο γυμνὰν ἐλάτια. Μπαίνοντας μέσα, συναντᾷ ἀναμνηστικὴς μασορε-ποιημένης ἀπόψεως, γχορημιμένες σάλες, μυστηριώδεις τρύπες, τοῖ-χους ἀνεμωμένους στὴ μέση, πόλους ποὺ συγκρατοῦνται ἀπὸ γρόνιο πο-ς, καὶ ἓνα σωρὸ ἀπὸ πέτρες ἀνάμεσα στὸν ὁποῖο κινδυνεύουν χόρτα καὶ λίθι.

Μπῆκα μέσα στὸ ἐρεπίστο αὐτὸ καὶ ἄρχισα νὰ πλανιέμαι ὁλομόναχος.

Ἐξωθεν, πῶς ἀπὸ ἓνα κομμάτι τοῖχο, εἶδα ἓνα πλάσμα, ἓνα εἶδος ἀντιόμοιου, ποὺ μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν τὸ πνεῦμα τῆς ἐρεπτομένης καὶ παλῆς αὐτῆς κατοικίας.

Βλέποντάς το, ἀναπήδησα ἀπὸ ἔκπληξι, ἡ μάλλον ἀπὸ φόβο.

Ἐπειτα ἀναγνώρισα πὼς ἦταν ἡ γοργά κυ-ρία, ποὺ τὴν εἶχα συναντήσῃ δύο φορὲς τὴν προηγούμενη ἡμέρα.

Εἶδα πὼς ἔκλαιγε... Ἐκλαιγε ἀσυγκρά-τητα, κρατώντας τὸ μαντῆλι της στὸ πρόσωπό της.

Ἀμέσως στράφηκα πρὸς τὴν ἀντίθετη δι-εύθυνσι γὰρ νὰ φύγω. Μὰ ἔξαφνα ἐκίνησε μὸ μῦθος μὲ κάποια ντροπὴ γιὰ τὴν εἶχα δῆν κα-λεῖν.

— Ναι, κύριε, μοῦ εἶπε, κλαίω... Μὰ αὐ-

τὸ δὲν μοῦ συμβαίνει συχνά...

Ἐγώ, περσοειμένος, τραῦμα καί, μὴ ξέροντας τί νὰ τῆς ἀπαν-τήσω. Κι ἔπειτα τῆς εἶπα:

— Συγγνώμη, κυρία, ποὺ σὰς ἀνησυχῶ... Χωρὶς ἄλλο, κάποια δυστυχία θὰ εἶνε ἡ ἀφορμὴ ποὺ κλαίτε...

Τότε ἐξέειπε μοῦ ἀπάντησε μὲ πηδωτικὴ φωνή:

— Ναι... Ὁχι... δηλαδή... Ἐγὼ εἶμαι σὰν τὸ ἔρμιο σκῆλι...

Καί, φέροντας τὸ μαντῆλι της στὰ μάτια της, ἄρχισε νὰ ὀλοφύρῃ...

Τῆς ἔπιασα τὰ χεῖρα, προσπαθώντας νὰ τὴν καθυπακούσω... Τὰ πικρὰ της δάκρυα μὲ εἶχαν συγκαλύψει... Καί, ἔξαφνα, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται τὴν ἱστορία της, σὰν νὰ μὴν μπορούσε περὶ νὰ σηκώσῃ μόνη της τὸ βάρος τοῦ πόνοῦ της:

— Ὁ... Ὁ... Ὁ... κύριε... Ἄν ἔξερατε... Ἄν ἔξερατε μέσα σὲ

ποῖα ἀπόγνωσι... μέσα σὲ ποῖα ἀπόγνωσι... Ζούσα ἄλλοτε ἐν-τε-καμένη μέσα στὸ σπίτι μου, στὴν οἰκογένειά μου, στὴν πατρίδα μου...

Τώρα δὲν μπορῶ περὶ νὰ ξανα-γυρῶσσι ἐκεῖ... καὶ οὐτε ποτὲ θὰ μπορῶ νὰ ξαναγυρῶσσι, γιατί θὰ ἦταν πολὺ σκληρὸ...

Ἐλθα ἓνα παιδί... Αὐτὸς...

Αὐτὸς εἶνε ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας μου... Μὰ τὰ παιδιά δὲν ξέρουν...

Τώρα βρισκόμασσι μακριὰ μου καὶ ἂν τὸ ξανάβλεπα δὲν θὰ τὸ ἀνα-γνωρίζα ἴσως περὶ... Πόσο τὸ ἀγαπῶσα...

Τὸ ἀγαπῶσα πρὶν γεννηθῇ, ὅταν ἀκόμα τὸ ἐννοῶ-θα νὰ σκαρταρῇ μέσα στὰ σπλά-χα μου... Κι ἔπειτα, ὅταν γεν-νιόμασσι, τὸ ἀγαπῶσα, τὸ φιλοῦ-σα, τὸ γάλαξα, τὸ λάρνακα...

Νυχτὲς ἀλόκληρες περνοῦσα ἄ-γρονη γὰρ νὰ τὸ βλέπω καὶ νὰ τὸ καμαρώνω τὴν ὥρα ποὺ κοι-μῶμαι, σκιερμένη πάνω ἀπὸ τὴν κοιλία του... Πόσο ἦμουν τρε-λὴ γι' αὐτό...

Ὅταν ἔγινε ὁχτὸ χρόνων, ὁ

πατέρας τοῦ ἔκλεισε σ' ἓνα ὀ-ροτοκοῖο... Ἐ, ἀπὸ τότε τελεί-ωσαν ὅλα περὶ... Τὸ παιδί μου

δὲν ἦταν περὶ δικό μου!... Ὁ!

Θεὸς μου!... Ἐργάταν μόνον κα-θε Κρῆσι καὶ τὸ ἔβλεπα, καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο...

Ἐπειτα πῆγε στὸ Γεννάσιο,

στὸ Παρίσι... Ἀπὸ τότε μονάχα

τέσσερες φορὲς τὸ χρόνο τὸ ἔ-βλεπα... Καὶ καθὲ φορά ἔξαφνα-

λοῦμαι μὲ τὴν μεταβολὴ ποὺ εἶ-χαν γίνῃ ἐντονησθῇ στὴν ὄψη

του, ποὺ τὸν ἔβλεπα ἔξωθεν με-γαλύτερο, χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸν ἔγω-δῇ νὰ μεγαλώνῃ... Μοῦ ἔλεφαν

ἔτσι τὴν παιδικὴν του ἡλικία, τὴν

ἐπιποσύνῃ του, τὴν τρανυρότητά του, δὴ τὴν γὰρὰ μου νὰ τὸν βλέ-πω νὰ μεγαλώνῃ καὶ νὰ γίνεται ἓνας μικρὸς ἄνθρωπος...

Ἐπὶ τὸν ἔβλεπα τέσσερες φορὲς τὸ χρόνο... Σὺλλογισθῇ... Σὲ

καθεμιά ἀπὸ τὴς ἐπισκεψῇ του αὐτὲς τὸ κομμάτι, τὸ βλέμμα μου, ἡ

κινήσει του, τὸ γέλιο του, ἡ φωνὴ του δὲν ἦταν περὶ τὰ ἴδια, δὲν

ἦταν ὅπως τὰ εἶχα γνωρίσει... Ὁ! αὐτὰ ἀλλὰζον ποὺ γρήγορα

σ' ἓνα παιδί... Καὶ ὅταν ἡ μητέρα δὲν εἶνε κοντὰ του γὰρ νὰ βλέπῃ

τὴν μεταβολὴ αὐτῆς, τὸ πράγμα εἶνε πολὺ θλιβερό... Χάινε τὸ παιδί

τῆς γὰρ νὰ μὴν τὸ ξαναβρῇ περὶ...

Μιά χρονιά, τέλος, ἔγινε μὲ λίγο γυνὸν στὸ ἀνάμνο τοῦ χει-

λός... Αὐτὸς!... Ὁ γυῖός μου!... Ἐβγαζε

μουστία!... Ἐμῖνα κατὰληκτικὴ καὶ ἡ δὴλῃς μου, θὰ τὸ πιστεύετε; ἦταν ἀπερίγραπτη... Δὲν

ἐτοίμοιθα νὰ τὸν φιλήσω... Ἦταν αὐτὸς τάχα: Ἦταν αὐτός, ὁ μικρός, ὁ μικροῦλης ξανθοῦλης

μου, τὸ ἀγαπημένο μου παιδί, ποὺ τὸ εἶχα κρα-τῆσει μέσα στὰ σπάργανά του, ἀνάμνο στὰ γόνα-τά μου, ποὺ εἶχε πῆ τὸ γάλα μὲ τὰ μικρὰ χει-

λάκια του, ἦταν αὐτός, τὸ ξανθὸ ἐκεῖνο παλλη-κάρι ποὺ ἔβλεπα μπροστὰ μου, ποὺ δὲν τοῖμοιθα

νὰ μὲ χαϊδέψῃ, ποὺ μοῦ φαινόταν πὼς μὲ ἀγα-ποῦσε ἀπὸ καθόλου, ποὺ μὲ φώναζε ἐμφίερα

τοὺς γὰρ τοὺς τέσσερας καὶ ποὺ μὲ φιλοῦσε στὸ μέτωπο τῆς στιγμῆς ποὺ θὰ ἤθελα νὰ τὸ λυώσω

μέσα στὴν ἀγκαλιά μου;...

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ συγγός μου πέ-

θανε. Ἐπειτα πέθαναν οἱ γονεῖς μου... ἔπει-τα ἔχασα καὶ τὴς δύο μου ἀδελφές... Ὅταν ὁ

θάνατος μπαῖνε μιά φορά σ' ἓνα σπίτι, θάλαγε

Ἐκλαιγε ἀσυγκράτητα, κρατώντας τὸ μαντῆλι της στὸ πρόσωπό της.

ἐπιποσύνῃ του, τὴν τρανυρότητά του, δὴ τὴν γὰρὰ μου νὰ τὸν βλέ-πω νὰ μεγαλώνῃ καὶ νὰ γίνεται ἓνας μικρὸς ἄνθρωπος...

Ἐπὶ τὸν ἔβλεπα τέσσερες φορὲς τὸ χρόνο... Σὺλλογισθῇ... Σὲ καθεμιά ἀπὸ τὴς ἐπισκεψῇ του αὐτὲς τὸ κομμάτι, τὸ βλέμμα μου, ἡ κινήσει του, τὸ γέλιο του, ἡ φωνὴ του δὲν ἦταν περὶ τὰ ἴδια, δὲν ἦταν ὅπως τὰ εἶχα γνωρίσει... Ὁ! αὐτὰ ἀλλὰζον ποὺ γρήγορα σ' ἓνα παιδί... Καὶ ὅταν ἡ μητέρα δὲν εἶνε κοντὰ του γὰρ νὰ βλέπῃ τὴν μεταβολὴ αὐτῆς, τὸ πράγμα εἶνε πολὺ θλιβερό... Χάινε τὸ παιδί τῆς γὰρ νὰ μὴν τὸ ξαναβρῇ περὶ...

Μιά χρονιά, τέλος, ἔγινε μὲ λίγο γυνὸν στὸ ἀνάμνο τοῦ χει-

λός... Αὐτὸς!... Ὁ γυῖός μου!... Ἐβγαζε

μουστία!... Ἐμῖνα κατὰληκτικὴ καὶ ἡ δὴλῃς μου, θὰ τὸ πιστεύετε; ἦταν ἀπερίγραπτη... Δὲν

ἐτοίμοιθα νὰ τὸν φιλήσω... Ἦταν αὐτὸς τάχα: Ἦταν αὐτός, ὁ μικρός, ὁ μικροῦλης ξανθοῦλης

μου, τὸ ἀγαπημένο μου παιδί, ποὺ τὸ εἶχα κρα-τῆσει μέσα στὰ σπάργανά του, ἀνάμνο στὰ γόνα-τά μου, ποὺ εἶχε πῆ τὸ γάλα μὲ τὰ μικρὰ χει-

λάκια του, ἦταν αὐτός, τὸ ξανθὸ ἐκεῖνο παλλη-κάρι ποὺ ἔβλεπα μπροστὰ μου, ποὺ δὲν τοῖμοιθα

νὰ μὲ χαϊδέψῃ, ποὺ μοῦ φαινόταν πὼς μὲ ἀγα-ποῦσε ἀπὸ καθόλου, ποὺ μὲ φώναζε ἐμφίερα

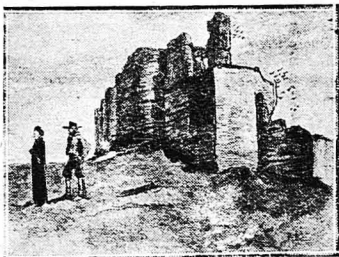
τοὺς γὰρ τοὺς τέσσερας καὶ ποὺ μὲ φιλοῦσε στὸ μέτωπο τῆς στιγμῆς ποὺ θὰ ἤθελα νὰ τὸ λυώσω

μέσα στὴν ἀγκαλιά μου;...

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ συγγός μου πέ-

θανε. Ἐπειτα πέθαναν οἱ γονεῖς μου... ἔπει-τα ἔχασα καὶ τὴς δύο μου ἀδελφές... Ὅταν ὁ

θάνατος μπαῖνε μιά φορά σ' ἓνα σπίτι, θάλαγε

Τὴν ἔβλεπα ποὺ κατέβαινε στὴν κοιλὰδα μὲ τὸν ὁδηγὸ της

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

(Από το περίφημο βιβλίο του Ιατρού ΔΟΓΚΡ, διευθυντού της ειδικής κλινικής της 'Αυτονομίας Παριίων)

Τό χασις, τό δηλητήριο τών θρύλλων. Όπου οι ποιητάι τό κάνουν γνωστό στην Εύρώπη. Τό χασις γνωστό και στην αρχαιότητα. Τί αναφέρει ο Ήρδωτος και ο Διόδωρος Σικελιώτης. Πώς έμεθεύσαν οι Σκύθαι. Ένα περίεργο φίλτρο. Η μεθυσμένες ιέρειες του Βούδδα. Γνωτίει και Μπωντελαίρ. Τά διαφέρα είδη του χασις. Μακ ευσάρι, γκαστρόν, άριένι, κέφ. Ένα τρομερό ποτό κ.τ.λ.

Ζ.

Απ' όλα τα δηλητήρια που ιστορούν να δώσουν στον άνθρωπο μία έφημερη εντιμία, το χασις είναι ίσως εκείνο για το οποίο κυκλοφορούν οι πιο περίεργοι θρύλλοι. Το χασις έγινε γνωστό στη Δυτική Εύρώπη από τους ποιητάς, από μεγάλους ποιητάς μάλιστα, οι οποίοι το ήμιναν ως ένα πνεύμα του καλού, που δίνει όχι μόνο την ευτυχία, αλλά και τη δύναμη, την αντίληψη και την απόλυτη διαύγεια της διανοίας.

Στην εποχή μας το χασις δεν έχει τόσους πιστούς, όσους είχε κατά το δεύτερον ήμισον του περασμένου αιώνου. Η κοκκίνη το εκτοπίζει σιγά-σιγά και παίρνει αυτή τη θέση του. Ωστόσο εξακολουθεί να είναι πολύ της μόδας σε διάφορες λέσχες του Παρισιού και από πάντων του Λονδίνου.

Τό χασις, ως γνωστόν, παράγεται από τα άνθη της 'Ινδικής καννάβης, ή δέ λέγεται χασις είναι 'Αραβική και σημαίνει ξερό χόρτο. Φαίνεται πως το δηλητήριο αυτό ήταν γνωστό και στην αρχαιότητα.

Φαίνεται πως το δηλητήριο αυτό ήταν γνωστό και στην αρχαιότητα. Φαίνεται πως το δηλητήριο αυτό ήταν γνωστό και στην αρχαιότητα.

Ετσι ο Ήρδωτος μας πληροφορεί ότι οι Σκύθαι

κάνει πώς βιάζεται για να ξεκάνη όσο το δυνατόν περισσότερες και να ξεπερδείν για κάμποσον καιρό απ' αυτό.

»Έμεινα έτσι μόνη. Ό γινός μου, μεγάλος πειά, σπουδαίε στο Πανεπιστήμιο. Έλιπα ωστόσο να ξησώ και να πεθάνω κοντά του...

»Πήγα λοιπόν τότε στο Παρίσι για να τον βρω και να μείνουμε μαζί. Μά αυτός ήταν πειά νέος της εποχής και μου έδωσε να καταλάβω ότι η παρουσία μου τον ένοχλούσε... Έβγαγα όμως με την καρδιά συντριμμένη, γιατί μου φαινόταν πολύ μακριά το να μολή πως τον ένοχλώ, έγω, ή μητέρα του...

»Ξαναγύρισα έτσι στον τόπο μου...

»Σε λίγον καιρό παντρεύτηκε. Τί χαρά!... Θά μ' έπαρνε κοντά του και θά ζούσαμε έτσι ενομένοι για πάντα... Θ' αποκόσσα κι' εγγόνα!...

»Είχε παντρευτή μι' Αγγλίδα, ή οποία με μισούσε πολύ. Γιατί; Γιατί μισούσαν ότι ελάτωνα το παιδί μου...

»Ετσι αναγκάστηκα πάλι να φύγω από κοντά τους και να μείνω πάλι μόνη... Μόνη... Μάλιστα, χυρίε!...

»Επειτα ο γινός μου έφυγε για την Αγγλία... Άφησε έμένα να πηγαίνα να ζήση κοντά στους γονείς της γυναικας του... Καταλαβαίετε, χυρίε... Τον έβαναν αιώσι διζο τους, διζο τους, το γινό μου, το παιδί μου... Μου τό έλεφαν!...

»Από τότε μου γράφει κάθε μήνα... Στην αρχή έχοζόταν και μ' έβλεπε κάθε τόσο... Τώρα δεν έχοζεται πειά...

»Τέσσερα ολόκληρα χρόνια έχω να τον δω... Την τελευταία φορά που τον είδα, είχε την όψη του σκαμμένου και τα μαλλιά του άσπρα... Αύτός ο άνθρωπος, που ήταν σχεδόν γέρος, ήταν το παιδί μου... Τό παιδί μου, που ήταν τριανταπέντε αλλοτε...

»Χωρίς άλλο τώρα δεν μου μέλλεται να τό ξαναδώ...

»Από τότε ταξιδεύω κάθε χρόνο... Πηγαίνο δεξιά, άριστερά, καθώς βλέπετε, χωρίς να έχω κανένα κοντά μου...

»Είμαι σάν το χαμένο σκυλί... Χαίρετε, χυρίε... Μη μένετε πια κοντά μου, γιατί μου κάνει κακό που σας τό είπα δια αυτά...»

Καθώς ξανακατέβαινα το λόφο, γυρίζοντας μ' α στιγμή πίσω, είδα τη γοηά κυρία όρθια σ' ένα έρειπιμένο τοίχο να κυτάζει πέρα από τα βουνά, που τό σκέπαζαν τά βροχινά σκότη... Και ο άνεμος έκανε να σαλεύει σάν πνήθυμια σημαία το φόρεμά της, και το μικρό σάλι που είχε ριγμένο στον ώμο της...

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΠΑΞΑΣΧΑΝ

έμεθεύσαν αναλάνοντας τις αναθυμιάσεις των σπόρων της καννάβης καθορμασμένων.

Ο Διόδωρος ο Σικελιώτης πάλι αναφέρει ότι ή γυναίκες της Αιγύπτου απεμάζαν τις θλίψεις των και την όργη τους πίνοντας ένα ποτό παρασκευασμένο από σπόρους καννάβης.

Επίσης ο περίφημος έξερευνητής Μάρκος Πόλο, αναφέρει ότι στα βουνά της 'Ασίας συνάντησε ένα γέρο δοναζόμενον Χασάν-Μπέν-Σατάμπ-Χουμαίρ, ο οποίος έξακουσες τρομερή επίδραση στους όμοφίλους του, χάρις στο χασις.

Κατά τον 15ον αιώνα, ένας έμπορος του Χανάν, Ρούμ δοναζόμενος, ο οποίος είχε πάει για τα σιμαφροντά του στις ανατολικές 'Ινδίες, μας δίνει πολύ άκριβες πληροφορίες για τη χρήση του χασις κατά την εποχή εκείνη. Μας πληροφορεί λοιπόν ότι τα φύλλα και οι σπόροι της καννάβης χρησιμοποιούντο από τους 'Ινδούς για να δώγουν τη μελαγχολία τους και να τους προκαλούν εύχαστα όνειρα.

Επίσης οι 'Ινδοί της εποχής εκείνης χρησιμοποιούσαν την καννάβη ανάμικτη με καπνό και ότι ή χρήση του μίγματος αυτού τους προκαλούσε πασιμοδικές κρίσεις, γέλια και έκκρίσεις δακρύων, πολλές φορές δε και τρέλλα.

Ο φρεσιδής Σουδός αναφέρει πάλι ένα φίλτρο που είχε ως βάσι την καννάβη και το οποίο χρησιμοποιούσαν στις θρησκευτικές τελετές στις 'Ινδίες.

»Αναφέρουν — γράφει — ένα σωρό περίεργα πράγματα για τις ιδιότητες αυτού του φίλτρου. Ό περιηγητής Κέμπερ είδε στο Μαλαισιό των 'Ινδιών Ιέρειες του Βούδδα, μεθυσμένες απ' αυτό, να τηδούν, να χορεύουν, να βγάζουν άναρθρες κραυγές, να αναστρέφουν τα μέλη τους, να βγάζουν άφροσύ από το στόμα τους και να κάνουν πράξεις φοβερές... Τις ίδιες αυτές, ύστερ' από λίγο, οι Ιέρειες τις ξαναθήσαν μέσα στο ναό και τους έδωσαν μι' άλλη δόσι από το ίδιο φίλτρο, για να τις καθυπνώσουν. Παράγματι δε σε μερικά λεπτά εκείνες είχαν άνακτήσει δια τη γαλήνη του πνεύματός των...

Επίσης ο Κέμπερ αναφέρει ότι σε κάποιο γλέντι που έκανε προς τιμήν του καίσιος 'Ινδός ήγεμόν, ήταν μαζί με τους άλλους συνδιατημονας, ένα μίγμα παρασκευασμένο από καννάβη και όπιο. Αυτός, μόλις το ήμιν, αισθάνθηκαν την ηρεμία τους, ν' αναγυάλιζαν και άρχισαν να γελούν και να φιλούν ο ένας τον άλλον. Μόλις ένύπνοσε, καθάλισαν τ' άλογά τους και, καθώς έκαλάζαν, τους φαινόταν ότι πετούσαν στους αέθρες, ενώ γύρω τους λαμνοκοπούσαν αναρίθμητα όράνια τόξα...

»Όταν ξαναγύρισαν στο παλάτι του 'Ινδού ήγεμόνα, άρχισαν να τρώουν με μι' απάνστηση, όρεξη και, αφού κομμάθσαν μακριά δια τη νύχτα βλέποντας γοητευτικά όνειρα, την άλλη μέρα ξύπνησαν έντελώς όντες.

Τό έτος 1845 θεωρείται ως τό επίσημο έτος της εισόδου του χασις στην Εύρώπη. Τό έβαναν γνωστό, όπως αναφέραμε και στην αρχή, οι ποιητάι της εποχής εκείνης και από πάντων ο Θεοφίλος Γκοτιέ και ο Κάρολος Μπωντελαίρ. Είχαν ως κέντρο των χασισοποιικών συγκεντρώσεων του ξενωδότη του Παρισιού «Πιοντάν», που έμεινε από τότε Ιστορικό.

Δεν έπέρασε πολλές καιρόσ και το χασις είχε κατακτήσει ολόκληρη την άνωτέρα και την κατωτέρα τάξη του Παρισιού και όλος σχεδόν τους διανοούμενους και καλλιτέχνες. Είχε γίνει της μόδας, όπως άκριβώς της μόδας είναι σήμερα στους ίδιους κύκλους της Γαλλικής πρωτεύουσής τα διάφορα κοκτέιγς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Κυλιστής χασις
(Εικών του Αιμ. Μπερνάρ — Μουσείο Λουξεμβούργου)

